

N° 7.

Raksti

Wakaista Runoa.

Jak. Juteini.

Wipurissa.

Cederwallerin Veskien ja Pojan Kirja-painosta,
vuonna 1844.

Imprimatur:

G. Rein.

Mainio teurastamisesta.

Hölmö täällä huoletoina
Luojan luondo - kappaleita
kujan kautta kuolettaapi,
viisas, Herran heimolainen,
pikaisesti piinatoina
hengen heistä hellittäapi.

Tapa julma, tapettaisfa
tuhman tavalla eläindä,
ombi outo, hiewittävä,
kauhistava katseldaisfa,
kosta puukko piirteleepi,
wiildeleepi wihaisesti.
raudan terä raateleepi
kaulan luondo-kappaleella
kõytettynä kyljellensä,
piinan pitkän tundewana,
ahtywanä äändä wailla,
kuin on turpa tuskaisesti
niwottuna nuoran päällä,
että aiwan ahtahasti
hengi huokuupi hänellä,
että fitte sieramilla
wapisewa, wärisewä
nuriseepi nurrutellen
niin kuin armoa anellen,
ehkä kautta katkeruuden

weren wuotaisa punaisen,
kosken lailla kohisevan,
ombi lopunsa lähellä.

Mutta kuin nyt luonnon Luoja
katsoi tätä kauhistusta
tehtynä jo teurahalle
rewittynä riiswatulda
leuka-luista rinda-luihin,
— kohta Herra korkealda
lausui miehelle lujasti,
kuin ei olleet oman tunnon
korwat auki angaralla;
— jylinäällä, jyminäällä
Isä ilmasta toruupi:
Tuhma, tunnoton olendo,
ihmishyettä ilkeämbi!
malta murha-mies ja muista,
että joka eläwäinen
ombi omainen minulle,
että ombi elämässä,
tundo maassa madoillakin
fultewilla, kuolewilla,
jotka saivat sanallani
herätyksen hengellänsä
luomisessani lujassa.
Tutkistellen tarkemmasti
ajattele tuota aina.
Mitä liene oma mieles,
koska kitiset kivussa?

Etkös huoli helpommasti
taiten tarpeen waatiesa
tuoda ilman tuskaisuutta,
waikutusta waiwan suuren
kumypanias kuolemalle?

Seitä pojes julna juoni,
riennä töistä riitatuista,
luowu lijoista tawoista;
älä tapa taidotoina
weitsen werisen terällä,
ennen kuin on eläimeldä
lyömisellä lyhyesti
tuskan tundo lievitetty,
kautta otsansa otettu.

Minä olen luonut luonnon,
herättänyt hengiwäiset,
sitte ihmisen sioitin
korkealle kunniasa,
annoin antuuden osaksi,
jos ei itse ihmis-parha
alendele arwoansa,
taikka hukkaa huoletoina
suuren onnensa osuutta.

Wielä wiimein päätöksellä
minä mainitsen sinulle,
ettän kaikki itse kaitseen,
pilwet, tähdet, taiwahattin,
totisena tuomarina

olen maassa olennoille
oikeuden osottaja ,
waldiaskin warsin hurstas
fekä ensin elämässä
että tuolla tuonelassa ,
jossa minä jokaiselle
maksan mennehet menonsa ;
kosto kowa on pahoilla ,
palkka hyvästä hyvillä.

Kerju-poika.

Miehen tahto, naisen toivo
alla halwan haureuden
läheniwät liiton kautta
wäärin sala-wuotenta.
Isän himo, äidin halu
owat siittäneet sikiän ,
josta kaswoi kerju-poika.

Poika raukka raadollinen ,
joka kulki kurjuudessa
kerju-keppinsä nojalla,
imi warhain irstaisuutta ,
ilkeyttä innollensa ;
kodotoina kulkemalla
takin risat roikkumaiset

taisteliwat talwellaikin
pusin kansa kanda-päillä.

Ilman isän johdatusta,
holhousta äidin hywän,
kurja, wailla kaswatuista,
lapsi paisui pahuudessa,
näpisteli näljän tähden,
oli kyllätki kylälle.

Roska konna kaswaneena,
wahwistunut warreldansa,
oli saanut saastaisuutta
syndymähän sydämeensä,
kohta häijy häwytoinä
walmisteli wahingoita,
petti siellä, tuolla, täällä,
walhetteli wannomalla,
warlahana waeldaissa
teki myöskin murha-toita.

Mutta kaikki muuttelawat
menoansa maailmassa.
Pahat juonet juurtuneetkin
katkeawat kamalasti.
Toisen onnen turmelia
on jo kourissa kowissa.
Rauhan rikkoja nyt saapi
kirottuna kikkutella,
kalistella kahleitaansa

wangin mustassa majassa ,
jossa muurit myrkyllisen
sumun sulkewat sisälle ,
rauta-ristit ikkunoissa
katseldaisssa kamoittawat ,
owat oudot ihmisille ,
tehdyt teljeksi pedoille.

Isä ! ilman rakkautta ,
waila huolda, hartautta ,
arwossasi alembana
Luojan luondo-kappaleita ,
jotka, ehkä järjetöinä ,
suojelewat sukuaansa ,
äiti ! hellä hekumalle
porton wäärillä poluilla ,
— — katsos kahleissa petoa ,
sikiätäs sitechissä ,
katsos händä taakin-puussa ,
kirwen alla kontillansa ,
tuskan hirmuisen tulesa.

